DOMSTOLENS KENDELSE (plenum)

11. november 2003 *

I sag C-488/01 P,

Jean-Claude Martinez, medlem af Europa-Parlamentet, Montpellier (Frankrig), ved avocats F. Wagner og V. de Poulpiquet de Brescanvel,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Martinez m.fl. mod Parlamentet (forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, Sml. II, s. 2823), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

de andre parter i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved G. Garzón Clariana, J. Schoo og H. Krück, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

Charles de Gaulle, medlem af Europa-Parlamentet, Paris (Frankrig),

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (plenum)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans (refererende dommer), C. Gulmann, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas samt dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

og efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. december 2001 har Jean-Claude Martinez i medfør af artikel 225 EF og artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 2. oktober 2001 af Retten i Første Instans i sagen Martinez m.fl. mod Parlamentet (forenede sager T-222/99,

T-327/99 og T-329/99, Sml. II, s. 2823, herefter »den appellerede dom«), hvori Retten frifandt Parlamentet i den sag, Martinez m.fl. havde anlagt med påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 14. september 1999 vedrørende fortolkning af artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets forretningsorden og om opløsning med tilbagevirkende kraft af »Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer (TDI) — Blandet Gruppe« (herefter »den anfægtede retsakt«).

2 Ved særskilt processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor samme dag har Jean-Claude Martinez ligeledes, i medfør af artikel 242 EF, fremsat begæring om udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom. Denne begæring blev imidlertid ikke taget til følge ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. februar 2002 i sagen Front national og Martinez mod Parlamentet (forenede sager C-486/01 P-R og C-488/01 P-R, Sml. I, s. 1843), navnlig med den begrundelse, at en udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom ikke ville kunne forhindre det alvorlige og uoprettelige tab, som appellanterne til støtte for begæringerne har anført at ville lide.

De relevante retsforskrifter

3 I artikel 29 om »Dannelse af politiske grupper« i Europa-Parlamentets forretningsorden i den affattelse, der var i kraft på tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder (EFT 1999 L 202, s. 1, herefter »forretningsordenen«), var følgende bestemt:

»1. Medlemmerne kan danne grupper efter politisk tilhørsforhold.

2. En politisk gruppe skal have medlemmer fra mere end én medlemsstat. Til dannelse af en politisk gruppe kræves mindst 23 medlemmer fra to medlemsstater, 18 fra tre eller 14 fra fire eller flere medlemsstater.

3. Et medlem kan kun tilhøre én politisk gruppe.

4. Stiftelsen af en politisk gruppe meddeles formanden i en erklæring. Erklæringen skal omfatte navnet på gruppen, navnene på medlemmerne og navnene på bestyrelsesmedlemmerne.

[...]«

4 Forretningsordenens artikel 30 bestemte vedrørende løsgængere:

»1. Medlemmer, der ikke tilslutter sig en politisk gruppe, råder over et sekretariat. De nærmere regler fastsættes af Præsidiet efter forslag fra generalsekretæren.

Præsidiet fastsætter bestemmelser om disse medlemmers status og parlamentariske rettigheder.«

5 Om anvendelsen af forretningsordenen gælder i henhold til dens artikel 180 følgende:

»1. Opstår der tvivl om anvendelsen eller fortolkningen af denne forretningsorden, kan formanden med forbehold af tidligere afgørelser henvise spørgsmålet til behandling i det kompetente udvalg.

Spørgsmål, der rejses i en bemærkning til forretningsordenen, jf. artikel 142, kan ligeledes af formanden henvises til det kompetente udvalg.

2. Udvalget afgør, om det er nødvendigt, at der foreslås en ændring af forretningsordenen, jf. artikel 181.

3. Afgør udvalget, at en fortolkning af den gældende forretningsorden er tilstrækkelig, sender det sin fortolkning til formanden, som underretter Parlamentet i den følgende mødeperiode.

4. Gør en politisk gruppe eller mindst 32 medlemmer indsigelse mod udvalgets fortolkning, forelægges spørgsmålet for Parlamentet, der træffer afgørelse med et flertal af de afgivne stemmer under tilstedeværelse af mindst en tredjedel af sine medlemmer. Ved forkastelse henvises spørgsmålet til fornyet udvalgsbehandling.

5. Uanfægtede fortolkninger og fortolkninger vedtaget af Parlamentet vedføjes med kursiv som forklarende noter til den eller de pågældende artikler sammen med afgørelser om anvendelse af forretningsordenen.

6. Forklarende noter danner præcedens for den fremtidige anvendelse og fortolkning af de pågældende artikler.

[...]«

Sagens baggrund

6 Det fremgår af den appellerede dom, at efter skrivelsen af 19. juli 1999 til Parlamentets formand om dannelsen af »Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer (TDI) — Blandet Gruppe« (herefter »TDI-gruppen«), hvis erklærede mål er at sikre alle medlemmer den fulde udøvelse af det parlamentariske mandat, gjorde formændene for de andre politiske grupper indsigelser mod dannelsen af gruppen på grund af manglende politisk tilhørsforhold blandt gruppens medlemmer. Som følge heraf blev fortolkningen af denne bestemmelse henvist til Parlamentets Udvalg om Forfatningsspørgsmål (herefter »Udvalget om Forfatningsspørgsmål«) i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 180, stk. 1, og artikel 29, stk. 1.

7 Ved skrivelse af 28. juli 1999 meddelte formanden for dette udvalg Parlamentets formand den ønskede fortolkning. I skrivelsen hed det bl.a.:

»Udvalget om Forfatningsspørgsmål behandlede under sine møder den 27. og 28. juli 1999 anmodningen om fortolkning af forretningsordenens artikel 29, [stk.] 1, der var fremsat af formandskonferencen under mødet den 21. juli 1999.

Efter en omfattende meningsudveksling og med 15 stemmer for, 2 mod og 1 blank fortolker Udvalget om Forfatningsspørgsmål forretningsordenens artikel 29, [stk.] 1, på følgende måde:

[TDI-gruppens] stiftelseserklæring er ikke i overensstemmelse med [forretningsordenens] artikel 29, [stk.] 1.

Denne gruppes stiftelseserklæring, navnlig bilag 2 til skrivelsen om stiftelse rettet til Europa-Parlamentets formand, udelukker ethvert politisk tilhørsforhold. Det giver fuldstændig politisk uafhængighed til de forskellige medlemmer af denne gruppe, der har underskrevet skrivelsen.

Jeg skal derfor foreslå Dem at indsætte følgende tekst som forklarende note til forretningsordenens artikel 29, [stk.] 1:

I henhold til denne bestemmelse kan det ikke tillades, at der dannes en gruppe, som åbent afviser at være politisk, og hvor der ikke er noget politisk tilhørsforhold mellem dens medlemmer

[...]«

8 Under plenarmødet den 13. september 1999 blev Parlamentet af formanden underrettet om indholdet af skrivelsen. TDI-gruppen fremsatte i henhold til forretningsordenens artikel 180, stk. 4, en indsigelse mod den forklarende note fra Udvalget om Forfatningsspørgsmål. Under plenarmødet den 14. september 1999 blev denne forklarende note forelagt Parlamentet til afstemning. Den blev vedtaget med flertal.

9 Som følge af resultatet af afstemningen anlagde Jean-Claude Martinez og de Gaulle annullationssøgsmål med påstand om annullation af den anfægtede retsakt ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. oktober 1999.

10 Endvidere indgav Jean-Claude Martinez og Charles de Gaulle ved særskilt dokument i henhold til artikel 242 EF en begæring om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede retsakt. Ved kendelse af 25. november 1999 (sag T-222/99 R, Martinez og de Gaulle mod Parlamentet, Sml. II, s. 3397) tog Rettens præsident denne begæring til følge og udsatte afgørelsen om sagens omkostninger.

Den appellerede dom

11 I den appellerede dom antog Retten den sag, der var anlagt af Jean-Claude Martinez og de Gaulle, til realitetsbehandling, men forkastede den som åbenbart ugrundet.

Formaliteten

12 For så vidt angår formaliteten tog Retten ikke Parlamentets afvisningspåstand til følge. Den var støttet på, at den anfægtede retsakt ikke kan gøres til genstand for en legalitetskontrol ved Fællesskabets retsinstanser, og at denne retsakt ikke berører appellanterne umiddelbart og individuelt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF.

13 Hvad angår Parlamentets formalitetsindsigelse om, at den anfægtede retsakt ikke kan undergives legalitetskontrol, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 59-62, at en sådan retsakt — der påvirker vilkårene for de pågældende medlemmers udøvelse af deres parlamentariske virksomhed — under disse omstændigheder ikke kan reduceres til en retsakt, der omhandler den interne tilrettelæggelse af Parlamentets arbejde i streng forstand, men følgelig skal kunne være genstand for Fællesskabets retsinstansers efterprøvelse af lovligheden i overensstemmelse med artikel 230, stk. 1, EF.

14 Som svar på den indsigelse, hvorved Parlamentet drog i tvivl, at søgsmålsbetingelserne i artikel 230, stk. 4, EF var opfyldt, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 65-72, at den anfægtede retsakt berører appellanterne umiddelbart og individuelt.

15 For så vidt angår den første af disse betingelser fastslog Retten særligt i den appellerede doms præmis 65 følgende:

»Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt retsakten af 14. september 1999 umiddelbart angår sagsøgerne, skal Retten i lyset af gennemgangen ovenfor i præmis 59 og 60 fastslå, at den nævnte retsakt, uden at der er behov for supplerende foranstaltninger, forhindrer Jean-Claude Martinez og Charles de Gaulle [...] gennem TDI-gruppen at danne en politisk gruppe i forretningsordenens artikel 29's forstand, hvilket umiddelbart skader vilkårene for udøvelsen af deres funktion. Ovennævnte retsakt skal således anses for umiddelbart at berøre sagsøgerne.«

16 For så vidt angår den anden af disse betingelser bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 72, at den omtvistede retsakt berører appellanterne individuelt på grund af en faktisk situation, der adskilte dem fra alle andre.

17 Retten tog derfor ikke Parlamentets afvisningspåstand til følge og fastslog i den appellerede doms præmis 75, at Jean-Claude Martinez' og de Gaulles annullationssøgsmål skulle antages til realitetsbehandling.

Realiteten

18 Retten opdelte dernæst, ved søgsmålets realitetsbehandling, appellanternes argumenter i seks anbringender.

19 Vedrørende det første anbringende om, at den anfægtede retsakt var baseret på en urigtig fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 81 følgende: »En sådan bestemmelse, der findes i en artikel om »Dannelse af politiske grupper«, skal nødvendigvis læses således, at de medlemmer, der vælger at danne en gruppe i Parlamentet, alene kan gøre det på grundlag af politisk tilhørsforhold. Selve ordlyden af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, i forbindelse med overskriften til det afsnit, den indgår i, medfører således, at sagsøgernes opfattelse, hvorefter kriteriet om politisk tilhørsforhold i denne bestemmelse er fakultativt, skal afvises.«

20 Endvidere udtalte Retten i den appellerede doms præmis 85 og 92, at Parlamentets hidtidige adfærd over for stiftelseserklæringerne fra andre politiske grupper og Parlamentets manglende reaktion over for den uensartede adfærd hos medlemmerne af en og samme politiske gruppe under plenarafstemninger ikke kunne opfattes som bevis for, at betingelsen om politisk tilhørsforhold i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, var af fakultativ karakter. Således skal Parlamentets adfærd over for stiftelseserklæringerne simpelthen ses som »et udtryk for en anderledes bedømmelse end i denne sag [...] for så vidt angår overholdelsen af kravet om politisk tilhørsforhold«, mens den uensartede karakter af stemmerne fra medlemmerne af en og samme politiske gruppe således ikke under disse omstændigheder skal ses »som et tegn på manglende politisk tilhørsforhold mellem medlemmerne, men som en tilkendegivelse af princippet om, at medlemmerne udøver deres mandat frit«, jf. artikel 4, stk. 1, i akt af 20. september 1976 om almindelige direkte valg af repræsentanterne i forsamlingen (EFT L 278, s. 5) og forretningsordenens artikel 2.

21 Hvad angår det andet anbringende angående tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og forretningsordenens bestemmelser samt manglende hjemmel for den anfægtede retsakt, for så vidt som Parlamentet med urette efterprøvede overensstemmelsen mellem TDI-gruppen og forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og fandt, at medlemmerne af denne gruppe ikke delte politisk tilhørsforhold, anførte Retten i den appellerede doms præmis 101, at, som det følger af forretningsordenens artikel 180, har »Parlamentet [...] kompetence til at føre tilsyn med den rette anvendelse og fortolkning af forretningsordenen og i givet fald henvise spørgsmålet til Udvalget om Forfatningsspørgsmål. Det har i denne henseende navnlig kompetence til at efterprøve, som det har gjort det i disse sager, overholdelsen af de krav til politisk tilhørsforhold, der stilles i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, af en gruppe, hvis stiftelse er blevet anmeldt til Parlamentets formand i overensstemmelse med samme artikels stk. 4. Nægtes det, at Parlamentet har denne kompetence til at efterprøve, ville det svare til, at denne sidstnævnte bestemmelse fratages enhver effektiv virkning«.

22 Hvad dernæst angår undersøgelsen af spørgsmålet om rækkevidden af den skønsmæssige beføjelse, som Parlamentet har i kraft af kompetencen til at føre tilsyn, bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 102, at hverken artikel 29 eller nogen anden bestemmelse i forretningsordenen definerer begrebet politisk tilhørsforhold. I den samme doms præmis 103 fastslog den følgelig, at »de medlemmer, der erklærer at have stiftet en gruppe ved anvendelse af [forretningsordenens artikel 29], formodes at dele et politisk tilhørsforhold, selv om dette er ubetydeligt«. Imidlertid udtalte Retten i den appellerede doms præmis 104, at denne formodning imidlertid ikke kan anses for uigendrivelig. Parlamentet har i kraft af sin kompetence til at føre tilsyn »ret til at efterprøve overholdelsen af kravene i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, når [...] de medlemmer, der erklærer at have stiftet en gruppe, åbenbart udelukker ethvert politisk tilhørsforhold mellem dem, hvilket således klart er i strid med ovennævnte krav«.

23 Til sidst undersøgte Retten, hvorvidt den af Parlamentet foretagne bedømmelse af nærværende sag var korrekt for så vidt angår TDI-gruppens manglende overholdelse af kravet om politisk tilhørsforhold. Efter en dybtgående analyse af indholdet af erklæringen om stiftelsen af gruppen samt en skrivelse afgivet af medlemmerne af Lista Bonino til de andre medlemmer den 13. september 1999 udtalte Retten i den appellerede doms præmis 120, at »Parlamentet med rette

fandt, at TDI-gruppens stiftelseserklæring gav udtryk for en fuldstændig og åbenbar mangel på politisk tilhørsforhold mellem gruppens medlemmer. Parlamentet gjorde sig ikke, i modsætning til det af sagsøgerne anførte, herved til dommer over denne gruppes medlemmers politiske tilhørsforhold. Det fastslog udelukkende på baggrund af ovennævnte erklæring, at medlemmerne åbent afviste ethvert politisk tilhørsforhold af denne art, hvorved de selv imødegik den afkræftelige formodning om politisk tilhørsforhold [...]. Parlamentet kunne under disse omstændigheder ikke gøre andet end at fastslå, at TDI-gruppen ikke overholdt forretningsordenens artikel 29, stk. 1, idet denne bestemmelse ellers ville blive berøvet enhver effektiv virkning«.

24 For så vidt angår det tredje anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i forhold til TDI-gruppens medlemmer udtalte Retten, at ulovlighedsindsigelsen over for forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 30 kunne antages til realitetsbehandling, og forkastede den derefter.

25 Retten udtalte i den appellerede doms præmis 149 bl.a., at disse bestemmelser »udgør interne organiseringsforanstaltninger, der er berettiget i henhold til Parlamentets egne karakteristika og kravene til funktion, ansvar og formål, der er tildelt det ved traktaten«. Retten tilføjede i dommens præmis 152, at den forskel, som forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 30 havde indført mellem to kategorier af medlemmer, var berettiget i det forhold, at de medlemmer, der tilhører en politisk gruppe, i modsætning til dem, der sidder som løsgængere under vilkår, der er fastsat af Parlamentets præsidium, opfylder et krav i forretningsordenen, der er begrundet i forfølgelsen af lovlige formål. Retten understregede i den forbindelse især nødvendigheden af en effektiv tilrettelæggelse af institutionens arbejde og fremgangsmåder med henblik på at sikre, at fælles politiske ønsker kommer til udtryk, og at der indgås kompromiser, Parlamentets ansvar ved gennemførelsen af de opgaver, der er betroet Fællesskabet ved traktaten, og under processen til vedtagelse af de fællesskabsretsakter, der er nødvendige for at opfylde disse opgaver, og nødvendigheden af, at der gås ud over lokale politiske særegenheder, og at den europæiske integration, der er omhandlet i traktaten, fremmes.

26 Endvidere fastslog Retten i den appellerede doms præmis 155 og 165, at den forskellige behandling af løsgængere og medlemmer af en politisk gruppe ikke skyldtes den anfægtede retsakt eller bestemmelserne i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, sammenholdt med artikel 30, men en række af Parlamentets andre interne bestemmelser nævnt i dommens præmis 156, med hensyn til hvilke der ikke var rejst ulovlighedsindsigelse.

27 Med hensyn til argumentet om, at den anfægtede retsakt indebar en uberettiget forskelsbehandling, idet den forbød stiftelsen af TDI-gruppen, selv om stiftelsen af en række andre tekniske grupper var blevet tilladt under tidligere valgperioder, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 171, at da Parlamentet med rette havde fastslået, at TDI-gruppen ikke eksisterede, idet den ikke var forenelig med forretningsordenens artikel 29, stk. 1, da gruppens medlemmer åbent havde udelukket ethvert politisk tilhørsforhold mellem dem og nægtet, at gruppen havde nogen politisk karakter, kunne sagsøgerne under alle omstændigheder ikke med føje henholde sig til den anderledes bedømmelse, som Parlamentet havde foretaget af tidligere stiftelseserklæringer fra grupper. Retten præciserede i den appellerede doms præmis 172, at sagsøgerne ikke havde anfægtet Parlamentets tese om, at de, der havde erklæret disse andre grupper for stiftet, til forskel fra de medlemmer, der erklærede TDI-gruppen for stiftet, ikke i noget tilfælde åbent havde forkastet ethvert politisk tilhørsforhold mellem dem.

28 Endelig udtalte Retten i den appellerede doms præmis 184 angående argumenterne om beskyttelse af den berettigede forventning, at den manglende indsigelse fra Parlamentets side over for stiftelseserklæringen fra grupper, der ikke havde samme kendetegn som TDI-gruppen, ikke kunne anses for en præcis forsikring, der gav anledning til begrundede forhåbninger hos de medlemmer, der havde erklæret, at gruppen var stiftet, for så vidt angår dens forenelighed med forretningsordenens artikel 29, stk. 1. I den appellerede doms præmis 185 tilføjes det, at TDI-gruppens forenelighed med denne bestemmelse har været anfægtet siden gruppens stiftelse, og at det i øvrigt ikke fremgår af sagen, at de medlemmer, der har udarbejdet denne erklæring, mellem tidspunktet for anfægtelsen af gruppens lovlighed og vedtagelsen af den anfægtede retsakt, modtog en præcis forsikring fra nogle af Parlamentets organer, der kunne give dem en sådan berettiget forventning.

29 Hvad endelig angår appellanternes argument om, at det under de seneste afstemninger om følsomme politiske spørgsmål havde syntes tvivlsomt, om der var et politisk tilhørsforhold mellem visse gruppers medlemmer, mens TDI-gruppens medlemmer ved den lejlighed viste en stor politisk overensstemmelse, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 191, at sagsøgerne for det første ikke var fremkommet med noget element, der beviste, at disse grupper åbent havde benægtet ethvert politisk tilhørsforhold, således som TDI-gruppen havde gjort det, og for det andet, at den uensartede karakter af de stemmer, der var afgivet af medlemmer, der tilhører den samme politiske gruppe, vedrørende bestemte spørgsmål ikke i denne forbindelse kunne anses for at være et element af denne art.

30 Med hensyn til det fjerde anbringende om tilsidesættelse af det demokratiske princip fastslog Retten i den appellerede doms præmis 200, at »selv om det demokratiske princip udgør et af de grundlæggende elementer i Den Europæiske Union, er dette princip ikke til hinder for, at Parlamentet vedtager foranstaltninger vedrørende sin interne organisation, der ligesom bestemmelserne i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, sammenholdt med artikel 30, giver det mulighed for på bedste vis gennem sine karakteristika at udfylde sin rolle som institution og de formål, der er blevet tildelt det ved traktaterne [...]«. Retten understregede i den sammenhæng, at det i den forbindelse er korrekt, at løsgængerne inden for rammerne af udøvelsen af deres funktion må se sig frataget fordelen af en række parlamentariske, økonomiske, administrative og materielle prærogativer, der gives politiske grupper. En sådan situation følger imidlertid hverken af bestemmelsen i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, sammenholdt med artikel 30, eller af den anfægtede retsakt, men af de elementer i Parlamentets interne forretningsorden, der er opregnet i samme doms præmis 156, hvis lovlighed appellanterne ikke havde bestridt.

31 For så vidt angår det femte anbringende om tilsidesættelse af foreningsfriheden udtalte Retten i den appellerede doms præmis 232, at selv om det antages, at dette princip kan finde anvendelse på Parlamentets interne organisation, skal det imidlertid understreges, at det ikke har uindskrænket gyldighed. Udøvelsen af foreningsfriheden kan derfor underkastes begrænsninger, som svarer til lovlige formål, såfremt disse begrænsninger ikke i lyset af det tilsigtede formål udgør et uforholdsmæssigt og urimeligt indgreb, som berører disse rettigheders egentlige indhold. I de pågældende sager bemærkede Retten i dommens præmis 233, at

princippet om foreningsfriheden ikke er til hinder for, at Parlamentet inden for rammerne af sine beføjelser vedrørende den interne organisering underlægger medlemmernes stiftelse af en gruppe et krav om politisk tilhørsforhold, der er fastsat for at forfølge lovlige formål, og forbyder således, som det fremgår af den anfægtede retsakt, stiftelsen af en gruppe, såsom TDI-gruppen, der åbenbart strider imod et sådan krav.

32 Endelig udtalte Retten angående Jean-Claude Martinez' og de Gaulles sjette anbringende om manglende hensyntagen til medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner i den appellerede doms præmis 240, at selv om det antages, at den retspraksis, hvorefter Fællesskabets retsinstanser ved sikringen af de grundlæggende rettigheders overholdelse er forpligtet til at tage udgangspunkt i medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, finder analog anvendelse på medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner, kunne den anfægtede retsakt, for så vidt den forbyder stiftelsen af grupper, hvis medlemmer som i disse sager benægter ethvert politisk tilhørsforhold til hinanden, ikke anses for at være i strid med medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner. Retten fastslog nærmere i dommens præmis 241 og 242, at det af de angivelser, som sagsøgerne var fremkommet med i deres skriftlige indlæg, højst fremgik, at stiftelsen af tekniske eller blandede grupper er tilladt i nogle nationale parlamentariske forsamlinger, men at det derimod ikke med disse angivelser kunne udelukkes, at de nationale parlamenter, der ligesom Parlamentet underlægger stiftelsen af en gruppe i det pågældende parlament et krav om fælles politisk tilhørsforhold mellem dens medlemmer, i forhold til en stiftelseserklæring fra en gruppe, der svarer til TDI-gruppen, anvender en fortolkning, der er identisk med Parlamentets i den anfægtede retsakt. Ifølge Retten kunne det heller ikke på grundlag af disse angivelser konkluderes, at stiftelsen af en gruppe, såsom TDI-gruppen, hvis medlemmer udtrykkeligt har anført, at den mangler politisk karakter, er mulig i størstedelen af de nationale parlamenter.

33 Retten frifandt derfor Parlamentet i det annullationssøgsmål, der var indbragt for den.

Appellen

34 Jean-Claude Martinez har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af den anfægtede dom, om, at appellanten gives medhold i de for Retten i Første Instans nedlagte påstande, eller at sagen hjemvises til Retten til fornyet afgørelse, og om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagernes omkostninger.

35 Jean-Claude Martinez har fremført seks anbringender til støtte for sin appel. De er for det første fremført på grundlag af, at den anfægtede retsakt er baseret på en urigtig fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og for det andet af, at der ikke er hjemmel til den efterprøvelse, Parlamentet foretog af, om TDI-gruppens stiftelseserklæring opfyldte betingelserne i nævnte artikel, og en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og af forretningsordenens bestemmelser. For det tredje, at ligebehandlingsprincippet er tilsidesat i forhold til TDI-gruppens medlemmer, for det fjerde en tilsidesættelse af det demokratiske princip, og for det femte en tilsidesættelse af foreningsfriheden. Endelig har appellanten gjort den manglende hensyntagen til medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner gældende.

36 Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellen delvis afvises, delvis forkastes samt om, at Jean-Claude Martinez tilpligtes at betale sagens omkostninger.

37 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen når som helst ved begrundet kendelse afvise eller forkaste appellen uden at indlede den mundtlige forhandling, når det er åbenbart, at den helt eller delvis skal afvises eller forkastes.

Første anbringende

38 Med sit første anbringende har Jean-Claude Martinez gjort gældende, at den anfægtede retsakt er baseret på en urigtig fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1. Han har nærmere anført, at begrebet »politisk tilhørsforhold« i denne bestemmelse skal fortolkes således, at den tillader medlemmer at oprette grupper, der overskrider de nationale grænser, og tilskynder til bl.a. ideologisk solidaritet på tværs af de nationale tilhørsforhold. I nærværende tilfælde findes denne solidaritet i medlemmerne af TDI-gruppens vilje til at nyde de samme rettigheder og fordele som dem, der indrømmes medlemmerne af de andre politiske grupper. Jean-Claude Martinez gør i den forbindelse opmærksom på, at der findes en anden gruppe i Parlamentet, der er af meget teknisk karakter, og som ikke har mødt indsigelser, nemlig gruppen »Gruppen for Demokratiernes og Mangfoldighedens Europa«. Parlamentet gør sig derfor skyldig i magtmisbrug ved at nægte stiftelsen af TDI-gruppen, og Retten har foretaget en urigtig anvendelse af den pågældende bestemmelse.

39 Hertil bemærkes, at retsspørgsmål, som Retten har behandlet, kan diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten (jf. dom af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommissionen, Sml. I, s. 5843, præmis 43). Hvis en appellant således ikke kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening (jf. bl. a. dom af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 17).

40 Det fremgår imidlertid af artikel 225 EF, artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34, af 8.1.2002, sag C-248/99 P, Frankrig mod Monsanto og Kommissionen, Sml. I, s. 1, præmis 68, og dommen i sagen Interporc mod Kommissionen, præmis 15).

41 I den foreliggende sag har Jean-Claude Martinez dog ikke under sit første anbringende anført, hvorfor Retten har begået en retlig fejl ved at forkaste de af ham fremførte argumenter i den appellerede doms præmis 108-119 og 81-89, men har alene gjort de samme argumenter gældende på ny.

42 Det er således åbenbart, at det første anbringende skal forkastes.

Andet anbringende

43 Med det andet anbringende har Jean-Claude Martinez anfægtet lovligheden af Parlamentets efterprøvelse af overensstemmelsen mellem TDI-gruppens stiftelseserklæring og forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og resultaterne af denne efterprøvelse.

44 Med det første led af andet anbringende har Jean-Claude Martinez gjort gældende, at Retten har anlagt en urigtig fortolkning af forretningsordningens artikel 180 i den appellerede doms præmis 101, første punktum, hvorefter Parlamentet har kompetence til at føre tilsyn med den rette anvendelse og fortolkning af forretningsordenen. Ifølge appellanten giver bestemmelserne i artikel 180 alene Parlamentet adgang til at henvise spørgsmålet til Udvalget om Forfatningsspørgsmål, men de giver ikke Parlamentet beføjelse til at efterprøve den korrekte anvendelse og fortolkning af forretningsordenens bestemmelser.

45 Det bør i den forbindelse for det første bemærkes, at det fremgår af selve ordlyden af forretningsordenens artikel 180, stk. 1, at når der opstår tvivl om anvendelsen eller fortolkningen af forretningsordenen, eller når spørgsmål rejses i en

bemærkning, jf. forretningsordenens artikel 142, kan Parlamentets formand henvise spørgsmålet til behandling i det kompetente udvalg. Dette understøtter det synspunkt, at Parlamentet har kompetence til at føre tilsyn med den rette anvendelse og fortolkning af forretningsordenen.

46 Det er for det andet vigtigt at understrege, at forretningsordenens artikel 180, stk. 2-5, tildeler udvalget kompetence til at foreslå ændringer af forretningsordenen (stk. 2) eller at foreslå fortolkninger, der anses for vedtaget, hvis der ikke er gjort indsigelse, eller, hvis en politisk gruppe eller mindst 32 medlemmer har gjort indsigelse, kan vedtages af Parlamentet med et flertal af de afgivne stemmer under tilstedeværelse af mindst en tredjedel af sine medlemmer (stk. 3-5).

47 I modsætning til Jean-Claude Martinez' opfattelse fremgår det klart af ordlyden af disse bestemmelser, sammenholdt med forretningsordenens artikel 180, stk. 6, hvorefter de nævnte fortolkninger danner præcedens for den fremtidige anvendelse og fortolkning af de pågældende artikler, at Parlamentet har beføjelse til efterprøvelse.

48 Retten har således ikke gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse ved i den appellerede doms præmis 101 at fastslå, at Parlamentet i medfør af artikel 180 har kompetence til at føre tilsyn med den rette anvendelse og fortolkning af forretningsordenen og i givet fald til at henvise spørgsmålet til Udvalget om Forfatningsspørgsmål.

49 Det er således åbenbart, at det første led af det andet anbringende er ugrundet og skal forkastes.

50 Med det andet led af det andet anbringende har Jean-Claude Martinez anført, at Retten har begået en dobbelt fejl: For det første ved fejlagtigt, i den appellerede doms præmis 104, at have bekræftet formodningen for, at det politiske tilhørsforhold mellem medlemmer, der opretter en politisk gruppe, ikke er uigendriveligt, da vedtagelsen af en fælles holdning og stiftelsen af en gruppe med det formål at sikre alle medlemmer den fulde ret til udøvelsen af deres parlamentariske mandat netop viser et politisk tilhørsforhold i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 29, stk. 1. For det andet har Retten taget fejl ved i samme doms præmis 122 at bekræfte, at fordi intet initiativ er fremkommet i TDI-gruppens navn, forelagt af medlemmer, der udgør mere end en politisk del-gruppering af denne gruppe, er ethvert politisk tilhørsforhold mellem alle gruppens medlemmer helt udelukket. Ifølge appellanten har netop de forskellige politiske del-grupperinger i TDI-gruppen sluttet sig sammen ved flere lejligheder for at fremsætte forslag.

51 Hvad angår appellantens argument om, at vedtagelsen af en fælles holdning og stiftelsen af en gruppe med det formål at sikre alle medlemmer den fulde ret til udøvelsen af deres parlamentariske mandat netop viser et politisk tilhørsforhold, bemærkes det, at formodningen for et politisk tilhørsforhold i det foreliggende tilfælde alene blev afkræftet, fordi TDI-gruppens medlemmer ved stiftelsen udtrykkeligt havde nægtet, at der er et politisk tilhørsforhold mellem dem, jf. den appellerede doms præmis 110-119, hvilket ikke under nærværende appel er blevet gendrevet.

52 Som følge heraf har Retten med rette i den appellerede doms præmis 120 fastslået, at Parlamentet ikke gjorde sig til dommer over gruppens medlemmers politiske tilhørsforhold. Den fastslog udelukkende, på baggrund af gruppens erklæring, at medlemmerne åbent afviste ethvert politisk tilhørsforhold af denne art, hvorved de selv imødegik den afkræftelige formodning om politisk tilhørsforhold.

53 Hvad dernæst angår argumentet om, at forskellige politiske del-grupperinger ved flere lejligheder har slået sig sammen for at fremsætte forslag, hvilket bekræfter et

politisk tilhørsforhold mellem disse grupperinger, bør det understreges, at i henhold til artikel 225 EF og artikel 51 i Domstolens statut, er appel begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere beviserne, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet forkert gengivet (jf. i denne retning dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m. fl., Sml. I, s. 1981, præmis 49 og 66, af 15.10.2002, forenede sager C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P — C-252/99 P og C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8375, præmis 194, og af 7.11.2002, sag C-24/01 P og C-25/01 P, Glencore og Compagnie Continentale mod Kommissionen, Sml. I, s. 10119, præmis 65).

54 I den foreliggende sag har Jean-Claude Martinez dog ikke fremført nogen omstændigheder, der påviser, at der er sket en forkert gengivelse af de beviser, der var fremlagt for Retten, eller at de faktiske konstateringer, Retten har foretaget, ikke er korrekte. Appellanten bekræfter derimod i sit appelskrift, at de fremførte elementer til støtte for påstanden om politisk tilhørsforhold inden for delgrupperingerne i TDI-gruppen alle er fremkommet efter den anfægtede retsakt.

55 Det er herefter åbenbart, at det andet anbringendes andet led delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet.

56 I lyset af ovenstående bemærkninger skal det andet anbringende forkastes i det hele.

Tredje anbringende

57 Med det tredje anbringende, der består af tre led, har Jean-Claude Martinez påberåbt sig en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet for så vidt angår medlemmerne af TDI-gruppen.

58 Jean-Claude Martinez har med det første led af dette anbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 165 synes at anerkende, at der skete en forskelsbehandling mellem de medlemmer, der tilhørte en politisk gruppe, og løsgængerne, men at Retten kun bemærkede, at denne forskellige behandling ikke fulgte af den anfægtede retsakt, men af andre bestemmelser i forretningsordenen end artikel 29, stk. 1, eller af administrative regler, hvis lovlighed ikke var blevet anfægtet ved Retten. Selv om der imidlertid ikke var rejst ulovlighedsindsigelse med hensyn til disse bestemmelser, burde Retten have tillagt denne forskelsbehandling retsvirkninger, idet den i hvert fald ikke kan sige god for den.

59 I den forbindelse bemærkes blot, at i modsætning til Jean-Claude Martinez' påstand har Retten ikke på noget tidspunkt sagt god for en forskelsbehandling mellem medlemmerne af politiske grupper og løsgængere, men har tværtimod opfordret Parlamentet, jf. den appellerede doms præmis 157, til at undersøge, om sådanne forskelle i behandlingen af de to kategorier af medlemmer alle er nødvendige og således objektivt berettigede ud fra de lovlige formål, Parlamentet forfølger, og til i givet fald inden for rammerne af sin interne organiseringsbeføjelse at afhjælpe ulighederne i disse bestemmelser, der ikke opfylder kravet om nødvendighed, og som derfor kunne anses for at være diskriminerende under en legalitetskontrol, som Fællesskabets retsinstanser måtte blive anmodet om at udøve over for de af Parlamentets retsakter, der udstedes i henhold til disse bestemmelser.

60 Ved gentagne lejligheder, og navnlig i den appellerede doms præmis 155, 165 og 210, har Retten imidlertid fremhævet, at denne forskelsbehandling, som Parlamentet ikke bestrider, ikke skyldes den anfægtede retsakt eller bestemmelserne i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, sammenholdt med artikel 30, men en række af Parlamentets andre interne bestemmelser, der er nærmere beskrevet i den appellerede doms præmis 156, og hvis lovlighed appellanten ikke har gjort indsigelser imod.

61 Når Jean-Claude Martinez således ikke bestrider, at han ikke har gjort ulovligheden af de nævnte bestemmelser gældende for Retten, kan han heller ikke beskylde denne for ikke at have draget retsvirkninger af den påståede forskelsbehandling.

62 Det er således åbenbart, at det første led af det tredje anbringende er ugrundet og skal forkastes.

63 Med det tredje anbringendes andet led anfører Jean-Claude Martinez dels, at han er udsat for forskelsbehandling, idet der ved stiftelsen af andre tekniske grupper aldrig er blevet foretaget nogen forudgående undersøgelse af en formelt korrekt stiftelseserklæring afgivet af det nødvendige antal medlemmer, dels at TDI-gruppen under disse omstændigheder kunne have en berettiget tillid til Parlamentets faste fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1.

64 Det er her tilstrækkeligt at gøre opmærksom på, at Jean-Claude Martinez med dette led af det tredje anbringende ikke har anført, hvorfor Retten har gjort sig

skyldig i en urigtig retsanvendelse ved i den appellerede doms præmis 183-186 at forkaste de argumenter, som han havde gjort gældende ved førsteinstansen, men alene har gentaget de samme argumenter.

65 I overensstemmelse med den i denne kendelses præmis 40 nævnte praksis er det således åbenbart, at det andet led af det tredje anbringende skal forkastes.

66 Med det tredje anbringendes tredje led har Jean-Claude Martinez anført, at Retten ikke burde have afvist de oplysninger, der skulle godtgøre sammenhængen i TDI-gruppens stemmeafgivelse, fordi der var tale om faktiske omstændigheder, der lå efter den anfægtede retsakt, når disse oplysninger kunne have oplyst Retten om TDI-gruppens fælles politiske tilhørsforhold.

67 I den forbindelse bemærkes, at dette klagepunkt hviler på en åbenbart urigtig fortolkning af den appellerede dom.

68 På den ene side har Retten ved i den appellerede doms præmis 189 at fastslå, at berettigelsen af Parlamentets vurdering af, at oprettelsen af TDI-gruppen ikke var forenelig med forretningsordenens artikel 29, stk. 1, ikke kunne svækkes af den ensartede karakter af gruppemedlemmernes stemmer under de seneste afstemninger, direkte henvist til samme doms præmis 123 og 124, hvori Retten navnlig gør opmærksom på, at det sammenfald i stemmeafgivning, der er observeret i TDI-gruppen, kunne skjule en dybtliggende forskel i de individuelle politiske

begrundelser, der lå bag hver af disse medlemmers stemme. Sammenfaldet kan således ikke anses for et tegn på, at der består et politisk tilhørsforhold mellem gruppens medlemmer.

69 På den anden side har Retten i den appellerede doms præmis 191 ligeledes bemærket, at af de grunde, der er redegjort for i samme doms præmis 91, kan den uensartede karakter af de stemmer, der om det ene eller andet emne er afgivet af medlemmer, der tilhører den samme politiske gruppe, ikke i denne forbindelse anses for at være et element, der kan påvise et manglende tilhørsforhold mellem disse medlemmer. I denne præmis 91 har Retten fastslået, at den uensartede karakter af stemmerne fra medlemmerne af en og samme politiske gruppe ikke skal ses som et tegn på manglende politisk tilhørsforhold mellem medlemmerne, men som en tilkendegivelse af princippet om, at medlemmerne udøver deres mandat frit.

70 Heraf følger, at Rettens afvisning af de oplysninger, der skulle godtgøre sammenhængen i TDI-gruppens stemmeafgivelse, ikke kun er baseret på den ene omstændighed, at stemmeafgivningerne alle forekom efter den anfægtede retsakt.

71 Herefter må det tredje led af det tredje anbringende forkastes som åbenbart ugrundet, og det tredje anbringende forkastes i sin helhed.

Fjerde anbringende

72 Jean-Claude Martinez har med sit fjerde anbringende gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af det demokratiske princip. Ifølge appellanten er dette

princip til hinder for, at vilkårene for opfyldelsen af det parlamentariske mandat er ringere, når det pågældende medlem ikke tilhører en politisk gruppe, og det er i den forbindelse uden betydning, at forskelsbehandlingen mellem løsgængere og medlemmer, der tilhører en politisk gruppe, ikke følger af den anfægtede retsakt, men af bestemmelser i forretningsordenen, imod hvilke der ikke er rejst nogen ulovlighedsindsigelse.

73 I den forbindelse bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 200 understregede, at det demokratiske princip ikke er til hinder for, at Parlamentet vedtager foranstaltninger vedrørende sin interne organisation, der ligesom bestemmelserne i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, sammenholdt med artikel 30, giver det mulighed for på bedste vis gennem sine karakteristika at udfylde sin rolle som institution og de formål, der er blevet tildelt det ved traktaterne. Denne begrundelse fremgår af dommens præmis 144-149, som Retten henviste til.

74 Appellanten har imidlertid ikke fremført argumenter, der kan påvise, at Retten i dette tilfælde var skyldig i en urigtig retsanvendelse.

75 Hvad i øvrigt angår Rettens konstatering af, at forskelsbehandlingen mellem løsgængere og medlemmer, der tilhører en politisk gruppe, ikke følger af den anfægtede retsakt, men af bestemmelser vedrørende Parlamentets interne organisation, der ikke er rejst ulovlighedsindsigelse mod, bemærkes det, at Jean-Claude Martinez ikke kan kritisere Retten for ikke at have draget retsvirkningerne af sådan en forskelsbehandling, når han ikke bestrider ikke at have anfægtet disse bestemmelsers lovlighed, jf. denne kendelses præmis 61.

76 Selv om det antages, at Jean-Claude Martinez med denne appel ønsker at anfægte lovligheden af disse bestemmelser, skal det bemærkes, at i medfør af en fast

retspraksis er en parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen imidlertid kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. navnlig dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., præmis 59, dom af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 62, og dommen i sagen Glencore og Compagnie Continentale mod Kommissionen, præmis 62).

77 Heraf følger, at det fjerde anbringende skal forkastes som åbenbart ugrundet, og at appellantens fremførelse af et nyt anbringende for Domstolen ikke kan antages til realitetsbehandling.

Femte anbringende

78 Med sit femte anbringende anfører Jean-Claude Martinez, at Retten har tilsidesat foreningsfriheden ved ikke at angive grunden til, at begrænsningen af foreningsfriheden på grundlag af de politiske tilhørsforhold blandt medlemmerne af en gruppe er lovlig.

79 Det er i den forbindelse tilstrækkeligt at gøre opmærksom på, at Retten i den appellerede doms præmis 233 særligt har henvist til præmis 145-149 i samme dom, som indeholder en udførlig begrundelse for, at Parlamentets opbygning i politiske grupper på grundlag af politiske tilhørsforhold udgør lovlige formål.

80 Det femte anbringende er således åbenbart ugrundet og må forkastes.

Sjette anbringende

81 Med det sjette anbringende anfægter Jean-Claude Martinez endelig Rettens manglende hensyntagen til medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner. Han gør navnlig gældende, at Retten har begået en fejl ved at finde, at de eksempler fra komparativ ret, der blev anført til støtte for søgsmålet, ikke kunne lægges til grund.

82 Det skal her bemærkes, at selv om Retten i den appellerede doms præmis 241 fastslog, at det af de angivelser, som appellanten havde forelagt, fremgik, at stiftelsen af tekniske eller blandede grupper er tilladt i nogle nationale parlamentariske forsamlinger, tilføjede Retten i dommens følgende præmis, at det derimod ikke med disse angivelser kunne udelukkes, at de nationale parlamenter, der ligesom Parlamentet underlægger stiftelsen af en gruppe i det pågældende parlament et krav om fælles politisk tilhørsforhold, i forhold til en stiftelseserklæring fra en gruppe, der svarer til TDI-gruppen, anvender en fortolkning, der er identisk med Parlamentets i den anfægtede retsakt. Ifølge Retten kunne det heller ikke på grundlag af sådanne angivelser konkluderes, at stiftelsen af en gruppe, såsom TDI-gruppen, hvis medlemmer udtrykkeligt har anført, at den mangler politisk karakter, er mulig i størstedelen af de nationale parlamenter.

83 I den foreliggende sag er det tilstrækkeligt at fastslå, at det følger af såvel selve formuleringen af det sjette anbringende som af fortolkningen af denne del af den appellerede dom, der er rejst kritik af med dette anbringende, at appellanten forsøger at anfægte Rettens vurdering af de forelagte beviser. Som nævnt i denne kendelses præmis 53 kan Domstolen ikke tage stilling til en sådan vurdering under en appel, medmindre disse beviser er blevet forkert gengivet.

84 En sådan forkert gengivelse har appellanten ikke gjort gældende, og det er derfor åbenbart, at det sjette anbringende skal afvises.

85 Det er åbenbart, at appellen delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet, og appellen forkastes derfor i sin helhed.

Sagens omkostninger

86 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af samme reglements artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og appellanten har tabt appelsagen, pålægges det denne at betale sagens omkostninger. Ud over at måtte bære sine egne omkostninger pålægges det ligeledes Jean-Claude Martinez at betale Parlamentets omkostninger i sag C-488/01 P-R om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

DOMSTOLEN (plenum)

1) Appellen forkastes.

2) Jean-Claude Martinez betaler sagens omkostninger.

3) Jean-Claude Martinez pålægges ligeledes at betale Parlamentets omkostninger i sag C-488/01 P-R om foreløbige forholdsregler.

Således bestemt i Luxembourg den 11. november 2003.

R. Grass — V. Skouris

Justitssekretær — Præsident